

Příběhy čichací: Májovky a Brýle

Azi byla můj první pejsek. Zkušenosti s výcvikem jsme neměl – naštěstí. Sousedka z nedaleké chaty učila svého jezevčíka hledat houby (pravé dubové). Pes hledal, ochutnával a skončil na veterině s otravou. Jeho vyléčení stálo několik tisíc.

Májovky

S roční Azi jsem šel na vycházku do lesa. Obojek se známkou měla na krku. Moje povely: zůstaň, k noze, hledej už „téměř“ ovládala, ptáček v lese na zemi si nevšímala. Jako vychovaná slečna neprovedla svoji potřebu na cestě, kde chodí lidé. Cestou lesem jsme potkali nešťastného houbaře – sběrače májovek, kamaráda Pepu. Ztratil peněženku. Chtěl jsem mu pomoci. Dal jsem Azi očichat jeho boty a vyslovil povel „hledej“. Chodili jsme za Azi kolem chat, kde rostly májovky, až Azi začala štěkat. Našla ve křoví, kterým Pepa procházel, jeho peněženku.

Brýle

Další úspěch Azi – čichače. Šel jsem s ní na podzim z hospůdky na chatu. Počasí bylo „že by psa nevyhnal“. Vítr, déšť a sníh. Azi i sobě jsem obléknul „něco do deště“, sobě navíc samostmívací brýle osm dioptrií. Když jsme vyšli z hospůdky, měl jsem je ještě na nose. Na chatě už nebyly. V tom nečase jsem nepoznal, jestli je vůbec mám. Protože se Azi v případě Pepy osvědčila jako čichač, začali jsme hned s hledáním. Cestu hospůdka – chata jsme procházeli několikrát denně – stále bezvýsledně. Pátý den se počasí umoudřilo, přestalo pršet. Nevím, jaká je v tom souvislost. Azi začala u branky štěkat. Tak jsem poznal, kde jsou brýle. Visely na větvi, asi metr nad zemí.

Dodnes nechápu, jak je dokázala v tak těžkých podmínkách nalézt.

Gustav Lauseker